

**ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW
PUBLICZNYCH**

Warszawa, dnia 19 października 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Piotr Kaczorkiewicz
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Artur Walasik (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Marek Muszyński
Protokolant:		Paweł Matusiak

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Roberta Wydry**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2015 r. odwołania Obwinionej (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie z dnia 11 maja 2015 r. sygn. akt: RIO.XII.53-08/2014, którym uznano Obwinioną (...) - pełniącą w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy (...) - odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z art. 8 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegające na: przekazaniu dotacji z naruszeniem zasad przekazywania i udzielania dotacji poprzez przekazanie w dniu 8 lipca 2011 r. firmie (...) o w oparciu o umowę nr 10/11 z dnia 28 czerwca 2011 r. o wartości 27.000 zł dotacji w kwocie 2.999,99 zł z naruszeniem zasad udzielania i przekazywania dotacji w ten sposób, że wbrew treści art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 z późn. zm.) zrefundowano ww. podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą zakup telewizora, co nie stanowi kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego,

oraz wymierzono Obwinionej karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania,
na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r.
o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r.
poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) – zwanej dalej ustawą orzeka:

1. uchyła pkt 2 zaskarżonego orzeczenia i na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy odstępuje od wymierzenia kary,
2. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

W przedmiotowej sprawie zawiadomienie o okolicznościach wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych złożył w dniu 21 listopada 2013 r. Wojewoda (...). W dniu 4 lutego 2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwy w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Olsztynie wszczął postępowanie wyjaśniające. W dniu 24 lutego 2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wystąpił z wnioskiem o ukaranie Pana (...), pełniącego funkcję Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy (...) oraz Pani (...), pełniącej funkcję Zastępcy Dyrektora Powiatowego Urzędu Pracy (...). Wniesiono o

Sygn. akt BDF1.4800.100.2015

wymierzenie kar nagany. W przedmiotowej sprawie rozprawa odbyła się w dniu 27 maja 2014 r.

W orzeczeniu z dnia 27 maja 2014 r. Regionalna Komisja Orzekająca uznała:

- 1) Pana (...) za odpowiedzialnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych z art. 8 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej: ustawa), polegającego na tym, że udzielił w dniu 28 listopada 2012 r. firmie (...)w oparciu o umowę nr 44/12 o wartości 20.000 zł i przekazał w dniu 20 grudnia 2012 r. dotację w kwocie 8.000 zł podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, zaakceptował zrefundowanie zakupu alkoholu oraz napojów i przekazał środki dotacji na ten cel, mimo iż nie stanowią one kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego z naruszeniem zasad przekazywania i udzielania dotacji, czym naruszono art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Na podstawie art. 36 ust. 1 i 2 ustawy odstąpiono od wymierzenia kary;
- 2) na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 ustawy uniewinniono Panią (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 8 pkt 1 ustawy polegającego na tym, że przekazała w dniu 8 lipca 2011 r. firmie (...) w oparciu o umowę nr 10/11 z dnia 28 czerwca 2011 r. o wartości 27.000 zł dotację w kwocie 2.999,99 zł z naruszeniem zasad udzielania i przekazywania dotacji w ten sposób, że wbrew treści art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zrefundowano ww. podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą zakup telewizora, co nie stanowi kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, wobec braku znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych w zarzucanym czynie.

W dniu 11 lipca 2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych złożył odwołanie na niekorzyść (...) oraz (...), wnosząc o:

- 1) uchylenie orzeczenia w zakresie: odstąpienia od wymierzenia kary Panu (...) oraz wymierzenie kary nagany;
- 2) uchylenie orzeczenia w części dotyczącej uniewinnienia (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Strona odwołująca się zarzuciła orzeczeniu w szczególności:

- a) obrazę przepisów prawa art. 36 ust. 1 w związku z art. 33 ust. 1 i 2 ustawy, poprzez przyjęcie, że ciężar gatunkowy zarzucanego czynu przemawia za odstąpieniem od wymierzenia Obwinionemu kary, mimo że w sposób rażący naruszył obowiązujące przepisy prawa, gdyż do kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego zaliczył wydatki dotyczące zakupu towaru w postaci alkoholu oraz napojów;
- b) obrazę przepisów prawa art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 ustawy, poprzez przyjęcie, że Obwiniona nie ponosi odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegające na zaakceptowaniu zrefundowania jako koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego – na stanowisku barman, zakupu telewizora, gdyż w ww. przypadku brak znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, że rozstrzygając o odpowiedzialności Obwinionego Komisja przyznała, że refundacji podlegają koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy i pojęcia te winny być rozumiane w sposób literalny i ścisły. Rozszerzająca interpretacja w tym zakresie nie jest dopuszczalna. Komisja słusznie stwierdziła, że będący przedmiotem postawionego zarzutu towar oferowany przez punkt usługowy nie wyczerpuje znamion definicji pojęcia doposażenie lub wyposażenie, gdyż towar to rzeczowe aktywa obrotowe nabyte w celu odsprzedaży w stanie nieprzetworzonym. Komisja Orzekająca przyznała, że Obwiniony miał możliwość uniknięcia zaistniałych nieprawidłowości, chociażby poprzez właściwą analizę obowiązujących przepisów, Obwiniony dopuścił się naruszenia, gdyż nie zachował należytej ostrożności i staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za udzielenie i przekazywanie dotacji. W świetle powyższego, trudno zgodzić się z oceną Komisji Orzekającej, że w przypadku Obwinionego zachodziły przesłanki przemawiające za odstąpieniem od wymierzenia kary. W ocenie Zastępcy Rzecznika odstąpienie od wymierzenia kary nie jest obligatoryjne. Nie można uznać, że zasadnicze przy odstąpieniu od wymierzenia kary, znaczenie może mieć wieloletni, nienaganny okres pracy. Powyższa okoliczność nie może być uzasadnieniem pozwalającym na uznanie, że nie należy wyciągać konsekwencji wobec osoby odpowiedzialnej. Dobra opinia czy niekaralność w myśl art. 36 ustawy nie uzasadniają odstąpienia od wymierzenia kary. Opinia na temat wcześniejszego, nawet wzorcowego wywiązywania się z obowiązków nie niweluje faktu wystąpienia skonkretyzowanego umyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Wobec tego Główna Komisja Orzekająca powinna ponownie rozpoznać przedmiotową sprawę w zaskarżonym zakresie i biorąc pod uwagę całokształt naruszenia brak rzeczywistych skutecznych działań w celu ich zapobieżenia oraz umyślność działania i ukarać Obwinionego karą nagany.

Strona odwołująca się w uzasadnieniu wskazała, iż rozstrzygając o odpowiedzialności Obwinionej, mając na względzie definicję wyposażenia, Komisja Orzekająca I instancji uznała, że zaakceptowany przez Obwinioną zakup telewizora mieści się w definicji doposażenia i wyposażenia stanowiska pracy, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej. Za oceną taką przemawiała charakterystyka działalności podmiotu na rzecz którego przyznana została dotacja, miejsce usytuowania tej działalności, specyfika tego miejsca oraz celowość doposażenia stanowiska pracy. Zdaniem odwołującego się, telewizor mógłby spełniać przedmiotowe wymogi, o ile byłby jednym z urządzeń, które pozwalają prawidłowo funkcjonować na stanowisku barmana. W przedmiotowej sprawie tak jednak nie jest. Ponadto w zakresie obowiązków barmana nie mieści się oglądanie telewizji. Celem jego pracy jest obsługa klientów lokalu i co do zasady sporządzanie im koktajli i innych napojów mieszanych, zgodnie z najlepszymi zasadami. Przyznać należy, że telewizor jest dużym udogodnieniem dla klientów lokalu, jednak w żaden sposób nie jest potrzebny do wykonywania pracy przez barmana, tym samym należy uznać, że rozstrzygnięcie komisji w tym zakresie nie jest trafne. W związku z uniewinnieniem Obwinionej, przedmiotowa sprawa, w części jej dotyczącej winna być przekazana do ponownego rozpoznania, gdyż zapewni to zachowanie zasady dwuinstancyjności postępowania.

W aktach sprawy znajdują się pisma obrońcy Obwinionej oraz Obwinionego. W piśmie z dnia 25 lipca 2014 r. obrońca Obwinionej przedstawiła stanowisko w przedmiocie odwołania Rzecznika. Zarzucona w interesującym obrońcę zakresie orzeczenia obraza przepisów art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust.3 ustawy w ocenie obrońcy absolutnie nie zachodzi. We wniesionym odwołaniu Rzecznik nie wskazuje jakiegokolwiek naruszenia przepisu postępowania, które spowodowało, że Komisja wadliwie ustaliła, że czyn Obwinionej nie zawiera znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Treść uzasadnienia odwołania wskazuje, iż skarżący polemizuje z oceną prawną faktów

ustalonych i przyjętych przez Komisję za wyjaśnione. W ocenie obrońcy Obwinionej, Komisja w sposób wyczerpujący i jasny uzasadniła swoje orzeczenie, jak również jednoznacznie uzasadniła jakie względy legły u podstaw uznania, iż w zarzucanym czynie brak znamion czynu naruszającego dyscyplinę finansów publicznych.

W piśmie z dnia 28 lipca 2014 r. Obwiniony wskazał, że rozstrzygając o przyznaniu dotacji na zakup towaru w kwocie 8.000 zł kierował się w szczególności przepisami zawartymi w §2 ust. 2, w którym mowa jest, że wniosek powinien zawierać szczegółową specyfikację wydatków dotyczących wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, w szczególności na zakup środków trwałych, urządzeń, maszyn, itd. W §5 ust. 3 stwierdza się, że starosta na wniosek podmiotu uznaje za prawidłowo poniesione również wydatki odbiegające od zawartych w szczegółowej specyfikacji, mieszczące się w kwocie przyznanej refundacji, jeżeli stwierdzi zasadność ich poniesienia, biorąc pod uwagę specyfikę wyposażonego lub doposażonego miejsca pracy. Tak sformułowane przepisy nie precyzują, jakie wydatki można, a których nie można objąć dotacją, potwierdzają ocenny charakter przyznawanej dotacji, przyczyniając się do błędnej interpretacji i budzą wątpliwości związane z ich stosowaniem. Obwiniony zwrócił również uwagę na bardzo trudne warunki i okoliczności, w jakich pracuje Powiatowy Urząd Pracy (...). Stopa bezrobocia jest jedną z najwyższych w Polsce (30%), rynek pracy jest bardzo słaby, mało inwestorów tworzących miejsca pracy. Nowe stanowiska pracy powstają wyłącznie po udzieleniu pomocy ze środków Funduszu Pracy. W tych warunkach działania Obwinionego nacechowane były troską o powstanie nowych miejsc pracy. Nie działał umyślnie lekceważąc obowiązując przepisy. Zdarza się, że popełnia błąd, który wynika częstokroć z niezbyt precyzyjnych unormowań prawnych. Zastępca Rzecznika w odwołaniu skrytykował Regionalną Komisję Orzekającą za to, że uwzględniła powyższe okoliczności błędnej interpretacji przepisów, przyznając równocześnie, że miała prawo odstąpić od ukarania.

Główna Komisja Orzekająca rozpatrując odwołanie Rzecznika na niekorzyść obwinionych, przyjęła co następuje. Opierając się na kompletnym i w pełni wystarczającym dla oceny winy materiale dowodowym, Główna Komisja Orzekająca uznała, iż w przypadku Obwinionego (...) nie zachodzą przesłanki odstąpienia od wymierzenia kary. Przyjęcie jako podstawy dla refundacji wydatków na wyposażenie stanowiska pracy barmana, zakupu napojów oraz alkoholu w łącznej kwocie 8.000 zł (stanowiącej 40% wnioskowanej kwoty refundacji), wykracza poza ustawowe przesłanki

odstąpienia od wymierzenia kary. Obwiniony będąc w dacie naruszenia dyscypliny finansów publicznych, dyrektorem powiatowego urzędu pracy, zobowiązany był do szczególnej dbałości o wydatkowanie środków publicznych pozostających w jego dyspozycji. W przedmiotowej sprawie, dobro finansów publicznych wiąże się z dbałością o efektywne wykorzystanie środków publicznych na zadanie związane z tworzeniem nowych miejsc pracy, Przyznając dotację na utworzenie stanowiska pracy barmana, a następnie będąc zobowiązanym do właściwej kontroli rozliczenia tej dotacji przez jej beneficjenta, Obwiniony nie dochował wymaganej od niego w tych okolicznościach staranności. Wskazywana przez Obwinionego trudna sytuacja na lokalnym rynku pracy nie może być przesłanką dla uznania, iż działał on w szczególnych warunkach, zasługujących na uwzględnienie.

Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, akceptacja przez Obwinionego refundacji wydatków na utworzenie miejsca pracy barmana poprzez zakup przez beneficjenta napojów i alkoholu, służy potrzebom prowadzenia działalności zarobkowej, i pozwala zwiększyć jego zysk. Takie działanie Obwinionego nie zasługuje w żadnej mierze na uwzględnienie, jako przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary. Obwiniony w ten sposób zaakceptował wykorzystanie środków publicznych, które miały służyć wyposażeniu stanowiska pracy, dla podniesienia rentowności jednego z działających na lokalnym rynku podmiotów gospodarczych, co w skali lokalnej mogło w sposób istotny naruszyć zasady równej konkurencji w stosunku do innych podmiotów prowadzących podobną działalność gospodarczą. Ponadto, zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, wydatki na wyposażenie stanowiska pracy nie mogą być utożsamiane z zakupem towarów, nawet takich które są niezbędne dla wykonywania pracy. Istotą wyposażenia stanowiska pracy jest zapewnienie możliwości wykonywania pracy na tym stanowisku, czego nie można utożsamiać z wykonywaniem pracy. Środki publiczne wydatkowane w związku z realizacją dyrektyw ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku, nie są przeznaczone na finansowanie działalności podmiotów gospodarczych. Refundacja służyć powinna natomiast zwiększeniu zdolności podmiotu gospodarczego do prowadzenia takiej działalności w ogóle, a więc tworzenia nowych stanowisk pracy związanych z rozpoczęciem nowej działalności lub tworzenia kolejnych stanowisk pracy pozwalających na zwiększenie dotychczasowych rozmiarów prowadzenia działalności gospodarczej. Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, o ile zakup narzędzi, sprzętu itp. może zostać jednoznacznie przypisany do konkretnego stanowiska pracy, to zakup materiałów, towarów (w

przedmiotowej sprawie napojów i alkoholu) nie pozwala takiego związku zachować. Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, odwołanie Rzecznika w tym zakresie zasługiwało na uznanie. Główna Komisja Orzekająca oceniając szkodliwość dla finansów publicznych działania Obwinionego, uznała, że zachodzą przesłanki art. 35 ustawy, i wymierzyła Mu karę upomnienia.

Opierając się na kompletnym i w pełni wystarczającym dla oceny winy materiale dowodowym, Główna Komisja Orzekająca uznała, iż w przypadku Obwinionej Pani (...) nie zachodzą przesłanki uniewinnienia. Stąd, odnosząc się do odwołania uznano argumentację Rzecznika za zasadną i w związku z dyrektywą art. 146 ust. 2 ustawy, przekazano sprawę do ponownego rozpoznania. W tym zakresie, korzystając z art. 150 ust. 2 ustawy, Główna Komisja Orzekająca wskazała, że oceniając zasadność refundacji ze środków publicznych przeznaczonych na wyposażenia stanowiska pracy barmana, zakupu telewizora, należy bezwzględnie ocenić, czy wykonywanie pracy na tym stanowisku wymaga telewizora. W szczególności, czy w przypadku stałego braku telewizora lub jego czasowego braku (np. w związku z awarią), wykonywanie pracy na stanowisku barmana byłoby niemożliwe. Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, co wynika również ze zgromadzonego materiału dowodowego, telewizor jest wyposażeniem lokalu, w którym wykonywana jest praca barmana, i jako taki zwiększa atrakcyjność lokalu (pismo beneficjenta refundacji z dnia 4 lipca 2011 r. – karta 158). Oceniając związek między zakupem telewizora i koniecznością wyposażenia stanowiska barmana, Komisja I instancji rozpatrując sprawę ponownie, powinna rozstrzygnąć, czy w czasie, gdy na dofinansowanym ze środków publicznych stanowisku nie jest wykonywana praca, zrefundowany w celu wyposażenia stanowiska pracy telewizor nie jest wykorzystywany przez beneficjenta. Komisja powinna więc ocenić czy istnieje bezpośredni związek między wykonywaniem pracy na stanowisku barmana oraz wykorzystaniem telewizora w lokalu beneficjenta.

Rozpatrując sprawę ponownie w dniu 11 maja 2015 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izby Obrachunkowej w Olsztynie uznała Panią (...) odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z art. 8 pkt 1 ustawy, polegające na przekazaniu dotacji z naruszeniem zasad przekazywania o udzielania dotacji poprzez przekazanie w dniu 8 lipca 2011 r. firmie (...) w oparciu o umowę nr 10/11 z dnia 28 czerwca 2011 r. o wartości 27.000 zł w kwocie 2.999,99 zł z naruszeniem zasad udzielania i przekazywania dotacji w

Sygn. akt BDF1.4800.100.2015

ten sposób, że wbrew treści art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zrefundowano ww. podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą zakup telewizora, co nie stanowi wyposażenia lub doposażenie stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego.

W uzasadnieniu, Regionalna Komisja Orzekająca oceniła działanie Obwinionej następująco. Telewizor w żaden sposób nie stanowi wyposażenia ani doposażenia stanowiska pracy barmana. Telewizor mógłby spełniać przedmiotowe wymogi, o ile byłby jednym z urządzeń, które pozwalają prawidłowo wykonywać pracę na stanowisku barmana, co jest równoważne temu, iż telewizor byłby niezbędnym elementem wyposażenia stanowiska pracy barmana. Zdaniem Regionalnej Komisji Orzekającej, barman nie wykonuje pracy za pomocą telewizora. Celem pracy jest obsługa klientów, poprzez sporządzanie koktajli i innych napojów mieszanych, zgodnie z przyjętymi recepturami. Regionalna Komisja Orzekająca wskazała, iż rzeczywiście telewizor może być uznany za duże udogodnienie dla klientów lokalu, ale w żaden sposób nie jest konieczny do wykonywania pracy przez barmana. Reasumując, Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła, iż wykonywanie pracy na stanowisku barmana nie wymaga telewizora, w przypadku stałego braku telewizora lub jego czasowego braku (np. w związku z awarią), wykonywanie pracy na stanowisku barmana jest nadal możliwe. Brak telewizora w barze nie może być uznane za równoznaczne z brakiem możliwości wykonywania pracy barmana. Zdaniem Regionalnej Komisji Orzekającej, Obwiniona jest winna zaakceptowania refundacji, jako kosztów wyposażenia i doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego na stanowisku barmana, zakupu telewizora, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia przepisów prawa dotyczących przekazywania dotacji z naruszeniem zasad przekazywania i udzielania dotacji. Obwiniona miała obiektywnie możliwość postępowania zgodnie z przepisami przy podejmowaniu decyzji o przekazywaniu dotacji i jej udzieleniu. Regionalna Komisja Orzekająca wymierzając karę upomnienia uwzględniła okoliczności łagodzące przewidziane w art. 36 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

W dniu 8 czerwca 2015 r. obrońca Obwinionej złożył odwołanie od orzeczenia Komisji I instancji, w którym zarzucił obrazę art. 8 pkt 1 ustawy, polegające na uznaniu, iż zaakceptowanie refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia telewizora na stanowisku barmana stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, iż stały lub czasowy brak urządzenia uniemożliwia wykonywanie pracy i sprawia, iż praktycznie większość elementów wyposażenia ułatwiających daną pracę należałoby wykluczyć i uniemożliwić ich finansowanie ze środków publicznych. Zdaniem strony skarżącej, mając na uwadze przede wszystkim cel dotacji, którym jest przeciwdziałanie bezrobociu, analiza konieczności i przydatności danego wyposażenia dla danego stanowiska pracy wymaga szerszego spojrzenia, w tym nie tylko pod kątem umożliwienia pracy na danym stanowisku, lecz także ułatwienie tej pracy, oraz możliwość utrzymania tego stanowiska. W konsekwencji, na co wskazuje strona skarżąca, w powiecie braniewskim, gdzie bezrobocie jest niezwykle wysokie, niewystarczające jest tworzenie nowych miejsc pracy, ale również dbanie o to, aby po utworzeniu stanowisko takie było jak najdłużej utrzymane. W uzasadnieniu odwołania podniesiono także, że Obwinionemu (...), za większe nieprawidłowości, także wymierzono karę nagany. Ponadto wskazano, że zrefundowanie telewizora za kwotę 2.999 zł cechowało się znikomym stopniem szkodliwości dla finansów publicznych.

Główna Komisja Orzekająca stwierdza, co następuje.

Stan prawny obowiązujący w czasie popełnienia czynu nie był względniejszy dla Obwinionej niż przepisy aktualnie obowiązujące, dlatego trzeba stosować aktualnie obowiązujące regulacje.

Należy co do zasady podzielić argumentację zawartą w uzasadnieniu orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej. Argumenty przedstawione przez stronę skarżącą nie są zasadne. Obwiniona nie miała podstaw do rozszerzającej interpretacji celu dotacji określonej w przepisach prawa powszechnie obowiązujących. Rozporządzenie określające zasady przyznawania dotacji nie stwarza podstaw do uznania, iż w powiatach o wysokim bezrobociu zasady przyznawania dotacji dopuszczają przekazywanie środków publicznych nie tylko na utworzenie miejsca pracy barmana, ale również na utrzymanie tego miejsca pracy, co podnosi w odwołaniu strona skarżąca.

Główna Komisja Orzekająca podkreśla raz jeszcze, iż zakup telewizora nie może w żaden sposób być uznany za wydatek uprawniający do jego refundacji w przedmiotowej sprawie. Argumentacja strony skarżącej, iż zakup telewizora umożliwia utrzymanie miejsca pracy, zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, nie znajduje podstaw w przepisach prawa, dotyczących przedmiotowej sprawy. Nie ma żadnej podstawy dla działania Obwinionej, która akceptując do refundacji zakup telewizora, przeznaczyła środki

publiczne którymi dysponowała, niezgodnie z przeznaczeniem określonym w przepisach prawa.

Główna Komisja Orzekająca uznaje, że Obwiniona miała możliwość zachowania zgodnego z prawem; nie powinna zrefundować wydatku poniesionego na zakup telewizora wbrew obowiązującym przepisom. Swoim działaniem Obwiniona naruszyła podstawowe i istotne obowiązki, do których wykonywania była zobowiązana. Doprowadziło to do bezpodstawnego przekazania środków dotacji, dlatego nie zaszyły w sprawie okoliczności pozwalające na uznanie, że jej czyn jest znikomo szkodliwy dla finansów publicznych.

Jednocześnie Główna Komisja Orzekająca dostrzega, że czyn przypisany Obwinionej (...), charakteryzuje się mniejszą szkodliwością dla finansów publicznych od czynu przypisanego wcześniej Obwinionemu (...). Dlatego, mając na uwadze okoliczności popełnienia tego czynu, w szczególności intencje Obwinionej oraz to, że kwota dotacji przekazanej z naruszeniem obowiązującego prawa tylko nieznacznie przekracza wartość, której przekroczenie wiąże się z ponoszeniem odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych¹, Główna Komisja Orzekająca uznaje, że zachodzą przesłanki dla odstąpienia od wymierzenia kary w przedmiotowej sprawie.

W związku z powyższym, orzeczono jak w sentencji.

¹ Stosownie do art. 26 ust. 1 i 3 ustawy kwota minimalna, to kwota przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w roku poprzednim, ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 2012 r. poz. 592, z późn. zm.). Według art. 5 ust. 7 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, przeciętne wynagrodzenie miesięczne, o którym mowa w ust. 2, ogłasza Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" nie później niż do dnia 20 lutego każdego roku. Natomiast zgodnie z art. 5d ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, w 2015 r. przez przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 5 ust. 2, należy rozumieć przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej w drugim półroczu 2010 r. ogłoszone przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 5 ust. 7. Z obwieszczenia Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 18 lutego 2011 r., w sprawie przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej w 2010 r. i w drugim półroczu 2010 r. (M.P. Nr 15, poz. 156) wynika, że przeciętne wynagrodzenie miesięczne w gospodarce narodowej, pomniejszone o potrącone od ubezpieczonych składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe oraz chorobowe, w 2010 r. wyniosło 2822,66 zł, a w drugim półroczu 2010 r. wyniosło 2917,14 zł. I ta kwota stanowi tak zwaną kwotę minimalną.

